

eller en hvilkensomhelst anden. Men denne Sag har jo desværre en Fortid; den har en Fortid ved Tverbaneloven, og den har en Fortid ved den Venyttelse, som Indenrigsministeren har troet sig berettiget til at gjøre af Reserverfonden, netop med Hensyn til denne Tverbane. Der hviler i saa Henseende et Tryk paa mig, thi jeg har nu naturligviis været nødt til at tage Sagen under næstere Overveielse og spørge mig selv, hvad man helst skulde tage, enten Tverbanen saaledes, som den nu i Et og Alt foreligger, eller en Længdebane efter det Forslag, som her er under Behandling. Efterat have taget dette under Overveielse, er jeg kommet til det Resultat, at jeg under dette Tryk burde stemme for en Længdebane, saaledes som den er foreslaaet af de 4 Medlemmer i Udvalget, og som nærmest repræsenteres igennem Forslaget under Nr. 3. Det er nemlig et Forslag, som ikke alene hviler paa en Fremtid, der i høi Grad er usikkert og tvivlsom, men som idet det tager Fremtiden i Betragtning, ogsaa noget tager Hensyn til Nutidens Fordringer, og der er da navnlig tre Fordele, som man opnaaer ved at lægge Banen, saa at den berører Østhytens Bjer, hvilke allerede tidligere vidtløftigen ere fremsatte saaledes, at jeg kan indskrænke mig til ganske kort at berøre dem. — Der er nu for det Første det militære Hensyn. I saa Henseende troer jeg, at det kun kan nytte lidt at sige: Det er Monarchiets Sag, lad det sørge derved. Jeg har heller ikke paa nogen som helst Maade kunnet føle mig overbevist af de Paastande, der ere fremkomne fra den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgkreds (Tscherning) og ligeledes ere komne mig for Dre underhånden fra et andet æret militært Medlem her i Salen bagved mig (Müllén), og som gik ud paa, at det militære Hensyn ikke havde det Mindste at sige. Det er min fulde Overbeviisning, og det forekommer mig, at det, uanset de Udtalelser, som man i saa Henseende hører fra dygtige og anseede Militære, maa ligge i Sagens Natur, at saalænge man har et saadant Punkt i Sylland som Fredericia, man betragte den nu som en god eller mindre god Fæstning, saa maa man tage Hensyn dertil, da denne By dog kan

holde sig længere end nogen som helst af de andre aabne Byer i Landet og danner den eneste faste Forbindelse mellem Sylland og Derne. Jeg skal ikke videre gaae ind herpaa; jeg skal kun endnu bemærke, at forsaavidt den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Blizen-Finecke) idag har sagt: „vi kunne ikke tage mindste Hensyn dertil, thi i 1849 fandt der slet ingen Beleiring af Fredericia Sted, og man har altsaa ikke i saa Henseende Noget at holde sig til i Historien“, saa er dog saa Meget vist, at den danske Armee vil kunne holde Fredericia langt længere og lettere, end den vil kunne holde et hvilkensomhelst andet Punkt i Sylland, og at det, at vi i 1849 kunde holde Fredericia, bevirkede, at vi kunde — ende med et Slag, som styrkede os i allerhøieste Grad, baade i vor egen Følelse og i vor Stilling ligeoverfor Ulandet; det er og skal altid blive en historisk Kjendsgjerning. Jeg skal forøvrigt ikke disputere med det ærede Medlem, om der har fundet en Beleiring Sted af Fredericia, eller om det kun var en Cerbering; det er jo naturligt, at en By kan beleires med flere eller færre Kræfter, og at en Beleiring kan drives med større eller mindre Kraft. — Jeg skal nu forlade dette Punkt og gaae over til en anden Fordeel, som med Hensyn til en Østbane ligger i Nutiden, og det er, at man i Fredens Dage skal knytte Jernbanerne til de Punkter, der ere Udgangspunkterne for Omfætningen og Færdslen, og disse Udgangspunkter ere Bjerne. Man kan vel sige, at Bjerne ere saa smaa, at de ikke have stor Betydning; ja, deraf kan da kun i det Høieste sluttet, at vi ingen Jernbane skulle have, men deraf kan ikke sluttet, at vi skulle have en Jernbane inde i Landet, hvor der slet ingen Omfætning eller Færdsel er. Den ærede Rigsdagsmand for Mariager (N. Hage) udtalte, for at forsvare det i sit Forslag, at han ikke vilde lægge en Stribane til Horsens, at det ikke kunde nytte det Mindste, thi Landmændene vilde ikke benytte den; de vilde, som ellers, spænde deres Heste for Bognene og høre deres Producter ind til Bjen; men kunde han ikke ogsaa deraf slutte, at det ikke kan nytte at lægge en Jernbane inde i Landet, da Landmændene et heller ville benytte den, men uanset samme ogsaa fremdeles som hidtil ville høre deres